

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: X. N. V., bytem X
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, sídlem
Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2019, č. j. MV-152973-4/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2019, č. j. MV-152973-4/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze

dne 12. 9. 2019, č. j. OAM-1972-9/ZR-2019. Prvoinstančním rozhodnutím správní orgán podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále je „*zákon o pobytu cizinců*“) zrušil platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a podle ustanovení § 77 odst. 3 téhož zákona stanovil k vycestování z území lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporovalo požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, a bylo v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Zároveň byl žalobce přesvědčen, že v tomto smyslu žalovaná opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ust. § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční bylo v rozporu s ust. § 2 odst. 3, 4 správního řádu. Konečně napadené rozhodnutí bylo v příkrém rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod.
3. Správní orgány podle žalobce postupovaly toliko paušálně, aniž by přihlédly ke konkrétním okolnostem případu žalobce, který sice skutečně mimo území ČR nějakou dobu pobýval, avšak toliko z důvodu nemoci. Aktuálně přitom již opětovně žije na území ČR, podniká zde, a není tak důvodu, resp. veřejného zájmu na tom, aby bylo jeho pobytové oprávnění rušeno. Pokud takový veřejný zájem není dán, postrádá rušení pobytového oprávnění žalobce smyslu, a tedy je takový postup v rozporu s principy materiálního právního státu.
4. Dle ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, pokud cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Zákon tedy výslovně neukládá povinnost správnímu orgánu zabývat se důvody nepřítomnosti žalobce na území, tedy ani otázkou přiměřenosti. Avšak nutno poukázat na to, že dle ust. § 2 odst. 1 správního řádu platí, že správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Žalobce má na území ČR prokazatelně vytvořené komplexní rodinné a sociální zázemí, má zde manželku s dětmi, a je zde tak zjevná hrozba zásahu do základních práv a svobod, jež jsou pod ochranou ústavních předpisů, ale i mezinárodních dokumentů, jež se použijí před zákonem. K tomuto lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 4 Azs 87/2017-28, v němž NSS vyslovil názor, že zákonodárce nemohl domyslet veškeré situace, na které dopadne § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Některé případy mohou být natolik specifické, že samotné naplnění podmínek pro aplikaci tohoto ustanovení nepředstavuje záruku proporcionality rozhodnutí. NSS dále výše uvedené závěry v navazující judikatuře doplnil: „*Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a*

rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“ (rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, bod 12; obdobně viz také rozsudky ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 47/2016-47, ve věcech jiného nezletilého žalobce a ve věcech jeho rodičů ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53).

5. Správní orgán I. stupně ani žalovaná neučinily jedinou úvahu k tomu, zda je jejich rozhodnutí v souladu s mezinárodními dokumenty, zde zejména v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod, či Úmluvy o právech dítěte (s ohledem na děti žalobce), stejně tak vůbec nebylo zkoumáno, zda rozhodnutí o zrušení pobytu otci či manželovi nebude mít nepřiměřený zásah do soukromého života dotčených osob (dětí a manželky). Z těchto důvodů bylo rozhodnutí dle žalobce nezákonné a nepřezkoumatelné.
6. Žalobce dále namítal, že správní orgán porušil ust. § 2 odst. 3 správního řádu. Princip proporcionality má přitom své vyjádření i v základním zákoně ČR. Při aplikaci zákona je vždy třeba šetřit povahu a smysl zákonných ustanovení. Smyslem ust. § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je nepochybně odebrat pobytové oprávnění cizinci, který se zdržuje mimo území ČR, na území ČR tedy evidentně již trvale nepobývá, pobývat pravděpodobně nechce, a může být i obava, že svého pobytového oprávnění hodlá zneužít. To však není případ žalobce, který zjevně hodlá dále žít na území ČR. Navíc v případě podání žádosti má žalobce na základě samotného znění zákona právo na navrácení pobytového oprávnění. Z jednání žalobce je zjevné, že na území ČR hodlá dále pobývat a současný postup jej pouze nutí vynakládat zbytečně prostředky na cestu do domovské vlasti a podávat zde žádost o navrácení pobytového oprávnění, což je samo o sobě těžký, nákladný a dlouhodobý úkol, protože zaregistrovat termín na ambasádě ve Vietnamu je stále velmi obtížné, a řízení o žádosti trvá velmi dlouhou dobu.
7. Postup správního orgánu I. stupně, jakož i žalované, ačkoliv formálně se může jevit jako správný, byl zcela jednoznačně v rozporu s pravidly pro postup správních orgánů a jevil známky nepřipustného formalismu. Právní zástupce žalobce v tomto ohledu rovněž poukázal na zásadu materiální pravdy, kterou je správní orgán při své činnosti vázán, a nutnost hledat při správním rozhodování spravedlivá řešení. Správní orgány však žalobci zcela upřely jeho práva a zcela rezignovaly nejen na správné a spravedlivé řešení, když i při povědomí o studiu žalobce a nemožnosti se vrátit zpět do ČR v řádné době, respektive jeho následnou vůli do budoucna v ČR trvale žít, přistoupily ke zrušení pobytového oprávnění a nechaly žalobce na území bezprizorního, ačkoliv zcela jistě by bylo vhodnějším, správnějším a zejména spravedlivějším řešením zastavení řízení o zrušení povolení k pobytu. Žalobce k tomu citoval judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vztahující se k otázce nepřipustnosti přepjatého formalismu.
8. Žalobce byl dále přesvědčen, že správní orgán nesprávně vypořádal jeho odvolací námitku, pokud jde o nutnost vážit přiměřenost jeho rozhodnutí. Ačkoliv není v ust. § 77 odst. 1 výslovně zmíněno, že správní orgán je povinen posuzovat přiměřenost správního rozhodnutí, plyne tomuto tato povinnost rovněž ze správního řádu. Žalobce k tomu opětovně argumentoval ustanovením § 2 odst. 3 správního řádu.
9. S ohledem na výše uvedené byl žalobce toho názoru, že napadené rozhodnutí, stejně jako řízení, které předcházelo jeho vydání, je zatíženo nezákonností, a proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Dále požadoval náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Námitky žalobce nebyly vzneseny v odvolacím řízení, resp. žalobce podal blanketní odvolání, které i přes výzvu správního orgánu prvního stupně nedoplnil. Žalobci byla zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu na území dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval mimo území nepřetržitě od 24. 1. 2007 do 10. 6. 2019, tedy po dobu více jak 12 let.
11. K námitce porušení ustanovení § 2 odst. 3, 4, § 3, § 68 odst. 3, § 89 odst. 2 správního řádu žalovaná byla toho názoru, že napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalobce podal blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalovaná se proto nemohla ve svém rozhodnutí vypořádat s námitkami žalobce; neshledala v postupu správního orgánu prvního stupně porušení právních předpisů, proto prvoinstanční rozhodnutí svým rozhodnutím potvrdila, což náležitě odůvodnila. Z uvedených důvodů byla žalovaná přesvědčena, že věc byla posouzena správně a v souladu se zákonem, tedy i v souladu s výše uvedenými ustanoveními správního řádu. Žalovaná dodala, že porušení výše uvedených ustanovení žalobce namítal jen obecně bez konkretizace údajných porušení.
12. K námitce žalobce, že dlouhodobě pobýval mimo území z důvodu nemoci, žalovaná uvedla, že u zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu za situace dlouhodobého pobytu mimo území po více jak 6 let nejsou v ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zakotveny liberační důvody odůvodňující dlouhodobou nepřítomnost žalobce mimo území, to je uvedeno při zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, což však není případ žalobce. Jak žalovaná výše uvedla, žalobce pobýval mimo území více jak 12 let. Navíc z dokladů předložených žalobcem bylo zřejmé, že žalobce se léčil od září 2007 do dubna 2019 ve zdravotním středisku tradiční čínskou metodou, ale již z nich nevyplývalo, že po tak dlouhou dobu musel být léčen v zemi původu a nemohl se vrátit na území. Pro zrušení pobytového oprávnění žalobce byly splněny zákonné podmínky a žalovaná vydala napadené rozhodnutí v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Již zákonodárce při důvodech zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu měl na mysli veřejný zájem, žalobce dlouhodobě nevyužíval nejvyšší typ pobytového oprávnění a není ve veřejném zájmu, aby z důvodu svého vlastního rozhodnutí o dlouhodobém pobytu mimo území mu toto pobytové oprávnění zůstalo zachováno.
13. K námitce přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná sdělila, že se v napadeném rozhodnutí zabývala i přiměřeností dopadu do soukromého a rodinného života žalobce dle čl. 8 Úmluvy, žalobce v průběhu řízení ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřiměřenost nenamítal. Žalovaná neshledala nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce zrušením pobytového oprávnění i s ohledem na délku pobytu mimo území. Co se týče rodinného života na území s ohledem na manželku a děti žalobce, z cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že rodinná vazba vůči jeho manželce V. X. N., nar. xx. x. xxxx, zanikla ke dni 13. 3. 2018. Děti žalobce, a to V. N. A., nar. xx. xx. xxxx, který má ukončený pobyt na území, D. M. H., nar. xx. x. xxxx, a V. T. B., nar. xx. x. xxxx, jsou již zletilé a nelze je považovat za nezaopatřené děti. Jediné dítě žalobce, V. N. A., ještě nedovršilo 26 let, avšak jak již bylo výše sděleno, má ukončený pobyt na území. Žalobce

navíc ze své vůle dlouhodobě pobýval mimo území více jak 12 let, tedy pokud chtěl udržovat vazby se svými dětmi i při své nepřítomnosti na území, musel si najít vhodnou cestu kontaktu s nimi.

14. K námitce porušení ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu ve věci zrušení pobytového oprávnění žalobce žalovaná sdělila, že povolení k trvalému pobytu žalobce získal při splnění podmínek zákona o pobytu cizinců, avšak měl si být vědom i skutečnosti, že platnost tohoto pobytového oprávnění lze zrušit za zákonem stanovených podmínek, tedy i pokud toto pobytové oprávnění není využíváno po dlouhou dobu. Žalovaná postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, když potvrdila zrušení platnosti pobytového oprávnění žalobce. Jak žalobce uvedl, má možnost znovu požádat o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, pokud chce realizovat pobyt na území. K námitce finanční nákladnosti a faktického stavu na Zastupitelském úřadě České republiky v Hanoji žalovaná odkázala na ustanovení § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovující možnost upuštění od osobního podání žádosti na zastupitelském úřadě. Žalovaná se domnívala, že postupovala v souladu s platným právem, proto její postup nelze považovat za přepjatý formalismus.
15. K námitce nesprávného vypořádání žalované s odvolací námitkou zaměřenou na přiměřenost rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce podal blanketní odvolání, které nebylo i přes výzvu správního orgánu prvního stupně doplněno, přesto se přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná zabývala a v této souvislosti odkázala na své rozhodnutí. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

16. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
17. Soud o žalobě rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalovaná s tím souhlasila a žalobce se ve lhůtě stanovené soudem i přes výslovné poučení nevyjádřil (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

V.

Rozhodnutí soudu

18. Žaloba není důvodná.
19. Podstatná část žalobní argumentace se opírá o tvrzení, že žalovaná se při aplikaci § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle něhož platí, že „*ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let*“ dopustila s ohledem na poměry žalobce přepjatého formalismu. Soud se s tímto tvrzením neztotožnil. Je třeba si uvědomit, že při naplnění jasně formulované hypotézy právní normy obsažené v právě citovaném ustanovení, tj. nepřítomnosti cizince na území ve stanovené délce, které v nyní projednávané věci žalobce nijak nerozporuje, nemají správní orgány jinou možnost, než přistoupit ke zrušení trvalého pobytu žalobce. Toho ustanovení je zákonodárcem formulováno kategoricky a neposkytuje správním orgánům

jakoukoliv možnost správního uvážení. Nelze přistoupit na názor, že lpění na dodržování zákonem stanovených podmínek je přepjatým formalismem. Pak by se zákon stal pouze jakýmsi doporučujícím textem, jehož se někdy přidržet lze a jindy ne, což by ve svém důsledku vedlo k demontáži právního státu. Tam, kde je zákonný text naprosto zřejmý (a to v žalobcově případě je) nemůže být formalismem, natož přepjatým, pokud jej správní orgán aplikuje.

20. Pokud se jedná o zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, pak žalovaná nepochybně, když se touto otázkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývala pouze v obecné rovině, neboť zákon o pobytu cizinců (viz § 77 odst. 1 zákona) v případě zrušení pobytu z důvodu nepřítomnosti 6 let na území podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona zkoumání přiměřenosti rozhodnutí nevyžaduje. Přiměřenost rozhodnutí nebylo nutné zkoumat ani na základě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 13. prosince 2018, č. j. 7 Azs 360/2018 – 39) správní orgány nepochybí, když nezkoumají přiměřenost za situace, v níž žalobce v průběhu správního řízení žádné skutečnosti stran této otázky netvrdil, ani nedoložil.
21. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

22. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož však žalovaná nepožadovala jakoukoli náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 17. 6. 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu